

ក ៣ ១
ស ០ វ ុ ន រ ុ
ធម រ ុ ន
អ ស ន ក ១ ៨
ឱ ន ត ១ ០ ១

លីងសើវ ដៃវាងខែកប្រឈម | ទំនាក់ទំនង

ហ៊ាក់ជ្រូនុយករណី

ហ៊ាក់បាតក្រុម

ហ៊ាក់គេងរាជ - ឱការណ៍

ហ៊ាក់គេងរាជបាតក្រុម

បាតក្រុមបាតក្រុម • ទំនាក់ទំនង ឱនត៊ែន

សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ និងសាធារណរដ្ឋបាល

ວົງນີ້ປະຕິບັດໃຫ້ອາໄຫັດທຸກໆຂຶ້ນ

ChangeFusion

ເຄືອຂ່າຍຈິຕົວສາ
VolunteerSpirit Network

ເນື້ອທາງໝາດໃນ OpenBase ຖາມເພື່ອກາຍໃດສູນບາອານຸມາດ Creative Commons Attribution-Noncommercial-Share Alike 3.0 Unported License ທ່ານສາມາດປາກໂນໂຄນາຫຼັກຂຶ້ນໄປໃຊ້ແລະແຫຍ່ແທ່ຮ່ວດໄດ້ ໂດຍຕ້ອງອ້າງອັງແລ້ວໜັກ ນ້າມໄປໄປໃຊ້ເຖືກ
ກາຣຄ້າ ແລະຜ່ອງໃຫ້ສູນບາອານຸມາດນີ້ເຄີຍແຫ່ງໆຈາກນີ້ເມື່ອເພີ່ມແຮ່ງຈາກທີ່ດັດແປ່ງ ເຖິງແຈ່ງຮັບເປັນອ່າງອຳນ

หน้ากีด្ឋបក្សម

หน้ากีด្ឋកិច្ច គនេហាការនគរបាល សាស្ត្រព្រះមហាក្សត្រ

ជាតិពិណីយោជន៍

ប័ណ្ណភាពកិច្ច : ឈ្មោះ នីមួយៗ

สัตว์โลก...ย่อมเป็นไปตามกรรม
คนและสัตว์ก็จะหาย...
มีกรรมเป็น... aden ก็ได้
มีกรรมเป็น....เพ่าพันธุ์
ทุกชีวิตต้องได้รับผลของกรรมที่กระทำไว้

ค า น า

หนังสือเรื่องหน้าที่ผู้รับกรรม นั้นมีได้แก่หน้าที่นักโทษ
หน้าที่ขอทาน และคนโน่เขลางบำปัญญา ที่ธรรมสภากล
สถาบันบันลือธรรม จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเผยแพร่เป็นสาธารณ
ประโยชน์ในครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะช่วยบรรเทาความทุกข์ของ
ผู้รับกรรมทั้งหลาย ที่ตามคติทางพระพุทธศาสนานั้นได้
บรรยายไว้ในพระไตรปิฎก ถึงผู้ที่ต้องรับกรรมนั้น ได้แก่
สัตว์นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์เดร็จฉาน ซึ่งเมื่อนำมา
เปรียบและเทียบเคียงกับคนบนโลกมนุษย์ ก็น่าจะได้แก่
๑.สภาพของนักโทษ ที่ต้องอยู่ในสถานที่ที่ไม่น่าอยู่ อัน
เหมือนกับในนรก ๒.สภาพของคนขอทานพิการร่างกาย

ต้องเที่ยวขอเขากิน อันเปรียบเสมือนเปรตและอสุรกาย และ ๓. สภาพอันเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา เป็นผู้มีความประพฤติไม่เหมาะสม ไร้สติปัญญา เป็นคนลอกประทั้งกาย และใจ จึงเทียบได้กับลิงที่มนุษย์เรียกว่าลัตต์เดร็จฉาน

คนทุกคนบนโลกมนุษย์ ไม่มีใครที่เกิดมาแล้วต้องการเป็นคนชั่ว ไม่มีใครที่ต้องการเกิดมาเป็นคนพิการ ไม่มีใครต้องการเกิดมาเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา เขาเหล่านั้นต้องการที่จะเกิดมาเป็นคนราย คน savvy คนหล่อ คนดี ด้วยกันทั้งนั้น แต่เป็นเพราผลแห่งกรรมที่ได้กระทำไว้ในอดีต ดังพุทธพจน์ที่ว่า “กมมุนา วตตี โลโก : สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม คนและสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเด่นเกิด มีกรรมเป็นผ่าพันธุ์”

เมื่อเขาเหล่านั้นเกิดมาตามแต่กรรมกำหนดแล้ว และได้รับกรรม คือผลแห่งการกระทำของตน อันได้สร้างไว้ในอดีตชาติหรือในปัจจุบันชาติก็ได้นั้น เขาต้องได้รับกรรมอย่างแน่นอนและทั้งนี้ทั้งนั้น บุคคลผู้รับกรรมจักต้องยอมรับเสียก่อนว่า “กรรมและผลของกรรมที่เราได้รับอยู่ในขณะนี้ เป็นผลแห่งกรรมที่เรากระทำไว้ในอดีตด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น” เมื่อยอมรับกรรมและรับผลของกรรมแล้ว ในขณะที่กำลังรับผลแห่งกรรมไม่ได้ที่ตนเองได้ก่อไว้ ผู้ที่ต้องการหลุดพ้นจากการมชั่วที่ตนเองได้สร้างไว้นั้น เขายจะต้องสร้างกรรมดีให้เกิดขึ้นในปัจจุบัน แล้วยอมรับผลของกรรมนั้นไปพลาง รอจนกว่ากรรมชั่วที่ตนสร้างจักหมดไป นี้เป็นทางที่จักสามารถปลดปล่อยตนให้พ้นกรรมได้วิธีหนึ่ง

ความจริงแล้วคติทางพระพุทธศาสนานั้น อาจเป็นคติทางลภากของจิตใจที่เราがらงได้รับอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ได้ โดยบางขณะเรอาจจะมีสภาพจิตใจที่เป็นสัตว์นรก บางขณะเรอาจมีสภาพจิตใจเป็นเปรต อสุรกาย และบางขณะเรอาจมีสภาพจิตใจเป็นเดรจชาน ซึ่งเราทุกคนอาจจะได้พบกับสภาพดังกล่าวมาแล้วด้วยกันทุกคน

หนังสือเล่มนี้ ได้ชี้ทางและแนะนำให้แก่ผู้ที่ต้องรับกรรมทั้งทางโลกสมมติอันได้แก่ตามกฎหมาย และทางธรรมอันได้แก่สภาพจิตใจที่รับกรรม ขอให้ผู้รับกรรมพยายามปฏิบัติตามคำแนะนำด้วยความอดทน และมุ่งมั่นพากเพียรอย่างสมำเสมอ เชื่อว่าสักวันหนึ่งผลแห่งกรรมดีที่เรารেิ่มลงมือปฏิบัตินั้น จะส่งผลให้มั่งเกิดเป็นทางที่ให้พ้นจากสภาพอัน

ไม่น่าพึงประณาน่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้อย่างแน่นอน และเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ท่านที่อาจได้รับความทุกข์อันเนื่องมาจากการสภาพภัยในจิตใจ ได้จัดพิมพ์พุทธศาสนาสุภาษิตในหมวดพันทุกข์ เพื่อเป็นวิถีปฏิบัติเพื่อให้ทุกข์บรรเทาและพบความสุขสงบที่แท้จริง

ธรรมสภาระสถานบันบันลือธรรม มีความเชื่อมั่นและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านทั้งหลายจักได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ตามสมควร ท่านผู้ใดประนามมีไว้เพื่อศึกษาและปฏิบัติ หรือจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน ธรรมสภามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยความสุจริต หวังดี
ธรรมสภาระกราบให้โลกพับกับความสงบสุข

ສາສັບ

หน้าที่นักโภช...สัตว์นรก

หน้าที่นักโภช	๑๗
ประเภทของคนติดคุก (นักโภช)	๑๖
ตั้งใจทำความชี้ว่า เพราะเห็นแก่ตัวจัด	๑๖
ทำความชี้ว่า เพราะความจำเป็น	๑๖
ถูกเข้าแกกลังใส่ความ	๑๗
หลักธรรมประจำใจสำหรับนักโภช	๑๘
อุดหนต่อโภชและหมั่นเพียรในการงาน	๑๘
อยู่ในระเบียน ระลึกว่ากำลังรับผลกระทบ	๑๙
ไม่อาจตั้งตัวที่ลงโภชตน	๒๐
หาโอกาสบำเพ็ญธรรม	๒๑

หน้าที่ของงาน...เปรต

จำพวกของเปรต	๒๗
ลักษณะและความเป็นอยู่ของเปรต	๒๘
มนุษย์เหมือนเปรต	๒๙
เปรตมาแต่กำเนิด	๓๐
เปรตในภาษาหลังพระผลของกรรม	๓๐
หน้าที่ของคนที่เป็นเปรตในโลกนี้	๓๑
ยอมรับว่าเป็นผลของกรรม	๓๑
เลี้ยงชีพโดยขอเขาอย่างสุจริต	๓๑
ขวนขวยหาโอกาสพึงธรรม	๓๓
สร้างความดียิ่งขึ้น	๓๓

หน้าที่คุณไม่เบลาเบาปัญญา...สัตว์ดิรัจนา

ความหมาย	๔๐
พฤติกรรมโดยปกติของสัตว์ดิรัจนา	๔๑
ลักษณะของสัตว์ดิรัจนา	๔๗
มีความสกปรกเป็นนิสัย	๔๗
มุ่งแต่จะหากินให้อิ่มแต่อย่างเดียว	๔๗
ไม่รู้จักสะสมอาหาร	๔๘
สืบพันธุ์ไม่เลือกสถานที่และเวลา	๔๙
ไม่มีมันสมองและสติปัญญา	๕๑
มนุษย์ที่เหมือนกับสัตว์ดิรัจนา	๕๑
การยกตนให้มีสภาพสูงกว่าสัตว์ดิรัจนา	๕๕

หน้าที่นักโภช

ผู้มีลักษณะความเป็นอยู่เสมือนตกรอก

จะนั้น หน้าที่ของสัตว์นรกจึงไม่มีอะไรมาก
นอกจากยอมรับโภคภัณฑ์ตามที่นายนิรยบาลจะ^{ให้}
ลงโทษ หรือตามแต่กรรมจะลงโทษเจ้าหนึ่น

หน้าที่ที่ว่ายอมรับโทษตามที่นายนิรยบาลจะลงโทษ เช่นคนเป็นนักเลงสุรา ก็ถูกนายนิรยบาลจับให้อ้าปากออกแล้วเอาน้ำทองเดงซึ่งร้อนจนลูกเป็นเพลวไฟ กรอกลงไปในปากและลำคอ ให้ลวกลำคอ ลำไส้ จนตายไป แล้วกลับเป็นขี้นมาใหม่ ก็ถูกนายนิรยบาลทำโทษให้ตายไปอีกตามวีธีเก่า ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย อย่างนี้จนกว่าจะลิ้นกรรมที่ตนได้กระทำมา

ส่วนหน้าที่ที่ว่ายอมรับโทษตามแต่กรรมจะลงโทษนั้น หมายความว่า นายนิรยบาลไม่ต้องลงโทษด้วยตนเอง แต่กรรมของตนลงโทษตนเอง ในที่นี้ไม่มีความประسنค์ที่จะพรบนารเรื่องนรกให้พิสดาร จึงยกตัวอย่างมาให้เห็นแต่เพียงเล็กน้อย ครรจะชวนให้มาพิจารณาถึงคนที่ติดคุก ซึ่งเปรียบเหมือนนรกในปัจจุบันนี้ว่าความมีหน้าที่อย่างไรบ้าง

ประเภทของคนติดคุก (นักโทษ)

คนติดคุกนี้แยกออกง่ายๆ เป็น ๓ ประเภท กล่าวคือ

- ตั้งใจทำความชั่ว เพราะเห็นแก่ตัวจัด ๑
- ทำความชั่ว เพราะความจำเป็น ๑
- ถูกเข้าแกหลังใส่ความ ๑

คนประเภทแรก เป็นคนที่มีสัมภានบากทายบ้าเป็นนิสัย มีเจตนากระทำทุจริต เพราะความโลภจัดบ้าง เพราะความที่โกรธจัดบ้าง เพราะความหลงจัดบ้าง เป็นการยากที่จะเลิกนิสัยชั่วเดิมได้ แม้พันทิปมาแล้วก็มักทำชั่วอีกไม่รู้จักเข็ดหลาบ

คนประเภทที่ ๒ เป็นผู้กระทำความชั่ว เพราะความจำเป็น เช่น ไม่มีจะกิน...ไปฆ่าลัตว์ หรือลักขโมยเขามากินโดยเหตุที่ตนเองก็พยายามทำงานที่สุจริตแล้ว

ตัวอย่างที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ เช่น แม่ต้องไปขอเมย์
ผ้าโสดรับไปขายເອງเงินมาซื้อข้าวสารหุงให้ลูกกิน เพราะแม่
มีลูกถึงสามคนเล็กๆ พ่อ ก็ไม่มี จึงตัดสินใจขอเมย์เพื่อลูก
ตัวร่วงจับได้ก็รับสารภาพโดยตรง ทำให้เจ้าของและตำรวจ
เห็นใจ คนเช่นนี้เมื่อมีผู้ชักชวนทำทุจริต จึงรีบทำทันที

ส่วนคนประเภทที่ ๓ นั้น มีผู้แกล้งกล่าวหาว่าเป็น^{ผู้ร้ายม่าคนตาย} เป็นต้น ทั้งที่ตนไม่รู้เรื่องที่เขาฟ่ากันเลย
แต่เมื่อหลักฐานของโจทก์เพียงพอ ศาลก็ตัดสินให้จำคุก
ทำให้ต้องทุกข์รามาเนื่องอนตกราก

หลักธรรมประจำใจสำหรับนักโทษ

คนติดคุกทั้งสามประเภทนั้น หากมีความมุ่งหมายจะทำงานหน้าที่ที่ต้องยอมรับโทษให้สมบูรณ์แล้ว ต้องมีหลักธรรมประจำใจ ๕ ประการ คือ

๑. ขันติ : อุดทนต่อโทษ เช่นถูกด่าก็อุดทนว่ายังดีกว่าเขาติดด้วยไม้ เมื่อถูกติดด้วยไม้ก็อุดทนต่อไปว่ายังดีกว่าเขาฟันด้วยมีด เมื่อเขาฟันด้วยมีดก็อุดทนต่อไปว่ายังดีกว่าเขาฆ่าเราให้ตาย เมื่อถูกเขาฆ่าให้ตายก็อุดทนต่อไปว่ายังดีกว่าบางคนที่ต้องชวนชวยหายพิษมากกินให้ตาย หรือต้องผูกคอตายเอง จะได้หมดเวรกรรมที่สร้างไว้เสียที

๒. วิริยะ : หมั่นเพียรในการงาน การงานทุกอย่างที่ถูกใช้ให้ทำ บุคคลทั้งสามประเภทดังกล่าว จักต้องทำให้สำเร็จด้วยความเรียบร้อย และทันเวลา

๓. อญ្យในระเบียบของผู้คุม กล่าวคือ ทำแต่สิ่งที่เข้าอนุญาตให้ทำ และไม่ทำสิ่งที่เข้าไม่อนุญาตให้ทำ ทำหรือพูดให้เป็นไปโดยความสุภาพ เรียบร้อย จนเป็นที่ไว้วางใจของผู้คุม

๔. ระลึกว่ากำลังรับผลของกรรม คือหมั่นระลึกอยู่เสมอว่า ที่เราต้องติดคุกนี้ เพราะกรรมของเราเอง เราเป็นผู้ทำความชั่วเอง เราจึงต้องมาติดคุก คือรับผลของกรรมที่เราทำไว้เอง ไม่มีใครทำให้ เพราะเรามีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเพ่าพันธุ์พากพ่อง มีกรรมเป็นที่พึงอาศัย เราทำกรรมอันได้ไว ดีก์ตาม ชั่ว ก์ตาม จะต้องได้รับผลของกรรมนั้น ไม่มีใครจะหลีกหนีกรรมที่ตนทำไว้ ถึงแม้จะหลีกเลี้ยงกฎหมาย พ้นจากการถูกจับกุมได้ ตนเองก็จักต้องได้รับผลตอบสนองในวันหนึ่ง ไม่ซ้ำ

ก็เริ่ว มีฉะนั้นก็จะต้องไปตกนรก เป็นการรับผลของกรรม
ที่ทำไว้จนได้ เราจะยอมติดคุกไปเพื่อให้ลื้นเรารสั่นกรรมกัน
เลียที

๕. ไม่อาชาตผู้ที่ลงโทษตน กล่าวคือ จะต้องตั้งใจ
อยู่เสมอว่า เราจะไม่กรหพัสดีหรือผู้ลงโทษตัวเรา เราจะ
ไม่กรห จะไม่อาชาตผู้ใด โดยพิจารณาเห็นว่าเป็นกรรมเก่า
ของเรางง เราก็อาจเคยทำผิดมาแล้ว แต่ระลึกไม่ได้ หรือ
อาจจะเป็นกรรมเก่าในชาติก่อนๆนี้ก็ได้

และยังดึงถือภัยติที่ท่านสอนไว้เป็นหลักเตือนใจว่า

อย่าโไทยทวยท่านให้ เทรา

อย่าโไทยจอมภูษา

ย่านกว้าง

อย่าโไทยหมู่วงศาก

คณาญาติ

โไทยแต่กรรมของสร้าง

ส่งให้เป็นเอง

**๖. หาโอกาสนำเพ็ญธรรม ข้อนี้หมายถึง เมื่อมีเวลา
ว่าง เช่นกลางคืน ก็หมั่นสวดมนต์ในใจบ้าง หมั่นพิจารณา
ร่างกายของเราให้เห็นว่ามันเป็นของไม่เที่ยง ย่อมจะมีการ
เปลี่ยนแปลง...แก่เจ็บไปเป็นธรรมดा เพราะร่างกายเรานี้
ไม่เป็นตัว ไม่เป็นตน เป็นเพียงสังขารที่ปัจจุบันแต่ขึ้นด้วย
ธาตุทั้งหก และจะต้องแตกสลายไปตามเหตุตามปัจจัย
ไม่มีอะไรเป็นสาระแก่นสารลักษณ์เดียว จะเป็นคนติดคุก
จะเป็นพระราชา หรือมหาเศรษฐี ผลสุดท้ายก็ต้องตาย
ด้วยกันทั้งนั้น**

**๗. พิจารณาเหตุที่ต้องติดคุก พยายามพิจารณา
ค้นหาเหตุให้เห็นว่า ความทุกข์ที่เราติดคุกนี้เกิดจากเหตุ
อะไร? เกิดจากที่เราเห็นแก่ตัวจัด...จึงไปضاเยา ขโมยเข้า
ทำซื้อ ตีหัวเข้า หรือดื่มเหล้าจนมาอาละวาด เป็นต้น**

ถ้าเราไม่เห็นแก่ตัวจัด เรา ก็จะไม่ทำผิด เช่นนั้น และ
เรา ก็จะไม่ต้องติดคุก หากพันโภชน์แล้ว เรา จะไม่สร้าง
เหตุแห่งความชั่วเหล่านี้อีก

๔. หัวข้อบรรเทาทุกข์ กล่าวคือ หัวข้อบรรเทาความ
กลัดกลุ้มใจในระหว่างที่ติดคุกอยู่ เช่น คิดให้เห็นว่าความ
ทุกข์ในนี้เกิดจากการเปรียบเทียบว่า เราเป็นคนติดคุก ส่วน
คนนั้นเขาไม่ติดคุก ก็ไปไหน ไปทำอะไรได้ตามสบาย

ถ้าเราไม่คิดเปรียบเทียบเสียก็ไม่เกิดทุกข์ เช่น เรา
คิดว่าทุกคนก็ต้องกินแค่อิ่ม นอนแค่หลับ ทำแค่เหนื้อย
ให้รู้จะกินเกินอิ่มไม่ได้ ถ้าขึ้นกินเกินก็ต้องตาย ให้รู้จะ
นอนเกินหลับก็ไม่ได้ เพราะเมื่อไม่ร่วงแล้วถึงไม่ลูกขี้นมา
ก็ต้องตื่น ให้รู้ทำงานเกินเหนื่อยก็ไม่ได้ ถ้าขึ้นให้ทำ
อย่างนี้ก็ต้องตาย

ฉะนั้นเรารอยู่ในคุก ก็ได้กินอีม ได้นอนหลับ และทำงาน
เท่าๆ กับคนทุกคนที่ไม่ได้อยู่ในคุก ทั้งระหว่างอยู่ในคุกนี้
เรา ก็ไม่ต้องดิ้นรนวิงหางงานทำเอง อย่างทุกคนที่เข้าต่าง^{ประเทศ}
แห่งกันทำมาหากิน เราทำงานทำโดยไม่ต้องวิงหา และจะ^{พยายาม}
พยายามคิดว่าติดคุก ก็ตี จะได้รู้เรื่องราવภัยในคุกชึ้นคนอื่น^{มาก}
อีกมาก many ไม่มีความเข้าใจในเรื่องคุก

และคิดให้ลึกชึ้นลงไปอีกตามหลักที่พระพุทธเจ้าตรัส
ว่า สัพเพ ธัมมา อนัตตา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน
ตัวเราที่แท้จริงไม่มี มีแต่สังขารที่สมมติกันขึ้น เรายกติด
ทุกข์ เพราะเราเข้าไปยึดถือว่าเป็นตัวเรา ถ้าเราไม่ยึดถือ
ทุกข์จะเกิดได้อย่างไร สังขารกลุ่มนี้ติดคุก ก็เป็นเรื่องของ
สังขารที่ทำการซ่อน藏 ไว้ ไม่ใช่ตัวเราที่ติดคุกเลย

หน้าที่คุณอนาคต ของงาน

ผู้มีลักษณะความเป็นอยู่เลื่อนเปรต

ປະຕ ແປລວ່າ ພູລະໄປເລັວ ມາຍຄວາມວ່າ
ພູກີ່ລະຈາກໄລກນີ້ໄປເລັວເກີດເປັນປຣຕ ຮົວອູພູກີ່ລະຈາກ
ໄລກນີ້ໄປເລັວໄປເກີດເປັນສັຕວນຮອກ ເສຍດຣມໃນຮອກ
ຕາມໄກເໜັບໆ ແລ້ວເມື່ອໝັດດຣມແຕ່ເສັບຫາປັບປຸງຄົງ
ແລ້ວອູຢູ່ກີ່ໄປເກີດເປັນປຣຕ ກົນຖຸກຫວັກຫາຕ່ອໄປອັກ
ຈບກວ່າຈະໝັດເສັບຫາປັບປຸງ

เปรตนี้มีหลายจำพวก รูปร่างหน้าตา ก็ต่างๆ กันไป
บางพวกก็มีร่างกายผอมเหลือแต่หนังห้มกระดูก แต่สูง
โย่งเย่งเที่ยมเท่ายอดตala บางพวกก็หัวโตเท่าโองใหญ่ๆ
แต่ชาลีบเล็กเหลือแต่กระดูก บางพวกก็ห้องใหญ่เท่ากับ
ภูเขา แต่ปากเล็กเท่ารูเข็ม บางพวกกินแต่ของสกปรก
มีคุณเป็นต้น และบางพวกก็มีความอยากเผาพล淳 มีแต่
ความหิวเป็นที่สุดถึงกับความร้อนในท้องพลุ่งออกมากทาง
ปากเป็นเปลวไฟ รวมความว่า ล้วนแต่มีรูปร่างน่าเกลียด
น่ากลัว และน่าทุเรศเป็นอย่างยิ่ง

หน้าที่ของเปรตเหล่านี้ ก็คล้ายๆ กับหน้าที่ของสัตว์
นรก คือ ต้องอดทนยอมรับทุกข์เวทนาอันเกิดแต่ร่างกาย
และความเป็นอยู่ของตนฯ แต่ยังดีกว่านิดหน่อย เพราะ
ไม่มีนายนิรยานาลคอยทำโทษ

หากจะคิดเปรียบเทียบกับคนในโลกนี้ ก็คงได้แก่ คนจำพวกที่มีร่างกายทุพพลภาพ หรืออวัยวะต่างๆผิดปกติ เช่น ขาเกะ ปากแหว่ง จมูกโหง ตาเหลือก มือเท้า หลังองอ หรือใหญ่โตกว่าธรรมดា ไม่มีเรือนที่พักอาศัยเป็นหลักแหล่ง แต่ออาศัยพักหลับนอนและกินตามข้างถนน หรือศาลาກลางทาง เป็นต้น สมกับจะเรียกว่าเปรต เพราะเป็นผู้ที่จะต้องละจากที่อยู่ไปเรื่อยๆเช่นนั้น การกิน การนอนและการนุ่งห่มก็ล้วนแต่สกปรกโสุมมน่าเกลียดยิ่งนัก

ไม่มีสติปัญญาทำการงานหรือประกอบอาชีพใดๆ ต้องขอทานเข้าเลี้ยงชีพไปวันหนึ่งๆ กินอิ่มบ้าง ไม่อิ่มบ้าง สุดแต่โอกาสจะหาได้ ครั้นเมื่อคราวเจ็บป่วยลงก็นอนร้องครัวญครางน้ำเวทนานานกว่าจะตายไป โดยไม่มีอาหารจะกินและยารักษา

มนุษย์เหมือนเปรต

คนพากนีบ้าลีเรียกว่า **มนุสสเปโต** แปลว่า **มนุษย์เหมือนเปรต** โดยที่มีรูปร่างและความประพฤติเยี่ยงเปรต มีอยู่สองอย่างคือ เป็นเปรตมาแต่กำเนิด ๑ เป็นเปรตในภายหลังเพราะผลของกรรมชั่ว ๑

ที่ว่า เป็นเปรตมาแต่กำเนิดนั้น คือ พากที่พ่อแม่เป็นเปรต ตนเองเกิดมาเป็นลูกก็กระทำการเลี้ยงชีพด้วยการขอเขากินตั้งแต่ยังเล็กๆ ดังที่เราจะเห็นได้ เช่นบางคนเอาลูกให้นอนแบบเบาอยู่ข้างถนนที่ฝูงชนเดินผ่านไปมา และ เอกกระปองหรือภาชนะเหลวๆ วางไว้อยู่ข้างๆเด็กนั้น ส่วนแม่ก็นั่งเฝ้าอยู่บ้าง บางทีก็ไปเลียที่อื่นนานๆจึงมาดูบ้างครั้นพอเด็กเดินได้ ก็ให้อาหารขณะเที่ยวเดินขอเขารொยๆไป เช่นนี้เรียกว่าเป็นเปรตมาแต่กำเนิด

ส่วนเปรตในภายหลังเพราผลของการมชั่วนัน
บางคนก็เคยเป็นลูกคนร่าวย ขนาดเป็นเศรษฐี แต่ออาศัย
ความประมาท ไม่เคยคิดว่าทรัพย์สมบัติจะหมดไป ตนเอง
จึงได้ใช้สอยอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่คิดเสียหายเงินทอง ขอแต่
ให้ตนได้เล่นอย่างสนุก ให้ได้กินอย่างเต็มที่ ให้ได้เที่ยวเตร่
ตามสบายใจ สุดแต่ว่าจะชอบใจในอะไร ซึ่งจะทำให้ตนนั้น
ได้รับความรื่นเริงสนุกสนานแล้ว ไม่เลือกว่าสุรา นารี ภาชี
หรือ กีฬาบัตร เรียกว่ามาทั้งเหล้า ผู้หญิง และการพนัน
ไม่ได้คิดที่จะศึกษาเล่าเรียนอะไร หรือแม้แต่ประกอบ
อาชีพตามที่พ่อแม่ของตนทำมาก็ไม่เอาลักษอย่าง แล้วที่สุด
สุดท้าย....เมื่อพ่อแม่ตายไปแล้ว ตนเองเคยใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
อย่างไร ก็ยังใช้จ่ายอย่างนั้น เมื่อเงินทองเก่าหมดไปแล้ว
ก็ต้องขายไร่นา จนกระหั้งบ้านเรือนที่อยู่ของตนเอง เอา

มาเพื่อเหล้า ผู้หญิง และการพนัน แล้วก็หมดไปอีก เมื่อสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว พี่น้องเพื่อนฝูงที่เคยร่วมกันร่วมนอน เคยเที่ยวเตร่ ชอบพอร์กไคร์กันจนแทบจะตายแทนกันได้ ต่างก็หลบหน้าหนีหายไปหมด ไม่มีใครยอมไปมาคบหาด้วย จะนั้น คนโบราณท่านจึงสอนว่า... มีเงินเขาก็เรียกว่าน้อง มีทองเขาก็เรียกว่าพี่ ยกจนเงินทองพี่น้องไม่มี

เมื่อตนเองหมดทรัพย์สิน หมดทั้งพี่น้อง เพื่อนฝูง จะหันหน้าพึ่งครก็ไม่ได้ วิชาความรู้ใดๆตัวก็ไม่เคยศึกษา เล่าเรียนໄວ้เลย การงานอาชีพอย่างไรก็ไม่เคยกระทำ จึงเรียกว่าจนหมดทุกๆอย่าง จำเป็นต้องขอทานเข้าเลี้ยงชีพ พอกให้มีชีวิตอดตายไปวันหนึ่งๆ จึงกล้ายมาเป็นเปรต ชนิดนี้เพราะกรรมชั่วของตน คือความสุรุ่ยสุร่ายจ่ายทรัพย์ ไปในทางอบายมุข

หน้าที่ของคนที่เป็นประตูในโลกนี้

หน้าที่ของคนที่เป็นประตูในโลกนี้คือปฏิบัติ คือ

๑. ยอมรับว่าเป็นผลของการมี ต้องอดทนยอมรับ
เสียที่เดียวว่า ที่เราต้องเป็นเช่นนี้ก็เพราะว่านี่เป็นพระ
กรรมของเราที่กระทำเองทั้งนั้น

๒. เลี้ยงชีพโดยขอเข้าอย่างสุจริต พยายามเลี้ยงชีพ
ด้วยการขอเข้าโดยสุจริตอย่างเดียว ถ้าไปขอบ้านใคร เมื่อ
เจ้าของไม่อยู่ก็ไม่ขึ้นไปบนเรือนของเขา และไม่ยอมจะ
หยินด้วยเอาของที่เจ้าของวางทิ้งไว้ โดยที่เจ้าของเขายัง
ไม่ได้นอกให้ เรียกว่า สร้างหริ...ความละอาย และสร้าง
โอตตปปะ...ความเกรงกลัวต่อมาปให้เกิดมีขึ้นในใจ

๓. ทำงานแลกปัจจัยสี่ กล่าวคือ ถ้าร่างกายของตน
ยังแข็งแรงอยู่ พอที่จะทำงานอะไรได้บ้าง เช่น กวาดบ้าน

ด้วยหญ้า ตักน้ำ เป็นต้น จงพยายามทำงานนั้นๆ ที่ตัวพอด้วยกำลังความสามารถของตัวเอง แล้วจึงขออาหารหรือสิ่งที่จำเป็นจากเขามิได้พยายามที่จะขอเข้าเปล่าๆ ออย่างเดียว

๔. ชวนขวายหาโอกาสฟังธรรม อุตสาห์ชวนขวายหาโอกาสฟังพระธรรมเทศนา หรือคำสอนของผู้รู้ต่างๆ จะได้เกิดสติปัญญาเป็นแนวทางสำหรับการปฏิบัติตนให้ถูกต้องในกาลต่อไป

๕. สร้างความดียิ่งขึ้น ต้องพยายามคิดว่าพระองค์ท่านก็เป็นผู้ไม่มีสมบัติอะไรเลย นอกจากบริหาร ๕ ออย่างที่จำเป็นเท่านั้น คือ บานตร ผ้าสังฆภูษิตามธรรมะ ห่มช้อนนอกผืนหนึ่ง จีวรสำหรับห่มผืนหนึ่ง สนงสำหรับนุ่งผืนหนึ่ง ประคตเอวสำหรับรัดสายหนึ่ง มีดสำหรับตัดเล็บเล่มหนึ่ง เข็มและด้ายสำหรับเย็บจีวรที่ขาดหนึ่ง ผ้าสำหรับรองน้ำ

ผืนหนึ่ง และก็ขออาหารของชาวบ้านเป็นอยู่ไปวันหนึ่งฯ
เท่านั้น ทำไมหรือท่านจึงเป็นอยู่ได้โดยไม่ต้องเดือดร้อน
ก็จะทราบได้ว่า เพราะท่านเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามพระธรรม
วินัยอย่างถูกต้อง เรียกว่าเป็นผู้ประพฤติแต่ความสุจริต
คือความดี ไม่กระทำทุจริตคือความชั่วใดๆ ทั้งทางกาย
ทางวาจา และทางใจ เท่านั้น

ก็ความดีและความชั่วไม่ใช่เป็นของใครโดยเฉพาะ
เป็นของกลาง ไม่ใช่ว่าความดีจะทำได้แต่คนที่บวชเป็น
พระสงฆ์นั่งเหลืองห่มเหลืองเท่านั้น ถ้าไม่ทำความดีแล้ว
ชาวบ้านก็ไม่เลื่อมใส ไปขออะไรใครเขาก็ไม่ให้เหมือนกัน
ถ้าทำความชั่วมากถึงเป็นอาบัติปาราชิกแล้ว พวก
ชาวบ้านเขาก็พากันเกลียดชัง นอกจากจะไม่ให้อะไรแล้ว
ยังไม่เลื่อมใสอีกด้วย

ฉะนั้น เรายังเกิดมาเป็นคนคนหนึ่งในโลกนี้ เพราะความดีที่มีอยู่บ้างจึงได้เกิดมา ควรที่จะพยายามทำความดีให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น ความดีจะได้ช่วยให้ได้รับผลดี แล้วยังจะนำไปเบิกต่องอกอกในสุคติภัยหน้าอีกด้วย ถ้าเราทำแต่ความชั่วช้าเติมลงไป ก็จะต้องไปตกนรกหรือเป็นเปรตได้อีกในชาติหน้า

๖. **ช่วยทำงานวัด สร้างกุศล** ถ้าหากว่าไม่รู้จะไปขอใครได้ และสติปัญญาอะไรก็ไม่มีด้วยแล้ว หากเป็นชาย ก็ควรเข้าไปหาภิกษุชั่งอยู่ในวัดตามชนบท อันมีเนื้อที่วัดกว้างๆ กราบกราบท่านแล้วแจ้งความประสงค์กับท่านว่า จะขออยู่ช่วยทำงานวัด เช่นด้วยหญ้า ต้มน้ำร้อน และรับใช้ท่านตามสมควร ขอแต่ให้ท่านอนุเคราะห์ด้วยอาหารที่เหลือเท่านั้น เชื่อว่าท่านคงไม่ขัดข้อง

เมื่อได้รับอนุญาตจากท่านแล้วก็จะไปปอกกำนั่นหรือผู้ใหญ่บ้าน ผู้ปกครองในห้องถิน ให้เข้าทราบว่าตนได้รับอนุญาตให้อยู่วัดนั้นวัดนี้ตามระเบียบที่ดี แล้วก็อุตส่าห์ทำงานของวัดที่มีโดยที่มีได้เกี่ยวกิร้าน มีเวลาว่างก็ฟังท่านสวดมนต์ ฟังท่านเทศนา หรือฟังท่านสอนเด็กๆ แล้วเราจะจำไว้ เพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป

หากเรารอ่านหนังสือได้ ก็ขออيمหนังสือธรรมะจากท่านมาอ่านบ้าง หัดสวดมนต์ให้วพระบ้าง ตั้งตนอยู่ในความชื่อสัตย์สุจริต จะเป็นที่ไว้วางใจของพระสงฆ์และสามเณรที่อยู่ในวัดทุกรูป ตลอดจนว่างตนให้เป็นที่เชื่อถือและน่าไว้วางใจของชาวบ้านที่มาบารุงวัด เขาจะได้มีรังเกียจ แล้วตนเองก็จะอยู่ไปได้โดยสะดวก ทั้งยังเป็นการสร้าง กฎศลลสืบไปภายหน้าอีกด้วย

ถ้าเป็นหนูง ก็ควรไปอาศัยอยู่กับหมู่พวากชี หรือว่า
วัดใดที่มีการทำครัวเลี้ยงพระเป็นประจำ ก็ไปขอสมัครตัว
เป็นผู้ช่วยเหลือเขา ปฏิบัติตัวให้เหมือนกับชายตามที่ได้
กล่าวแล้วโดยอนุโลม

หน้าที่คนใจเบลาเบาปัญญา

ผู้มีลักษณะความเป็นอยู่เสมือนสัตว์ดิรัจจาน

สิ่งที่สัตว์ดิรัจชานประพฤติอยู่เป็นปกติก็คือ จะทำอะไรก็มักเป็นที่ชัดขวางของคนและสัตว์ทั่วไป เช่น สุนัขชอบใจจะนอนตรงไหนก็นอนตรงนั้น ไม่เลือกว่ากลางถนนหรือประตูลำหับเข้าออก แม้ที่สุดในร่างที่เข้าใส่อาหารลำหับเลี้ยงตัวเองมันก็ลงไปนอนเสียในนั้น คนทั้งหลายจะนั่งล้อมวงรับประทานอาหารหรือสันทนาปราชร้ายอย่างสนุกสนานอย่างไร สุนัขจะวิ่งหรือเดินเข้าไปในวงนั้นก็ได้โดยไม่คำนึงถึงใคร

บางที่แม่นกทั้งหลายหรือว่าจึงจากนั้น ก็อาจจะถ่ายอุจจาระและปัสสาวะลดลงมาตรงที่ซึ่งคนกำลังนั่งอยู่หรือกำลังนอนอยู่อย่างสบายก็ได้ เรียกได้ว่า สัตว์จะทำอะไรแล้วຍ่อມไม่คำนึงถึงใคร และไม่เลือกว่าเวลาไหนหรือสถานที่ใด

ลักษณะของสัตว์ดิรัจฉาน

๑. สัตว์ดิรัจฉานมีความสกปรกเป็นนิสัย อาหารจะกินก็ไม่เคยเลือกว่าสกปรกเป็นดินหรือเหม็นบูดอย่างไร แม้ที่นอนจะเป็นชี้เก้าหรือของสกปรกใดๆ สัตว์ดิรัจฉานกินอนทับได้โดยไม่รังเกียจเลย เนื้อตัวของมันก็ไม่เคยที่จะอาบน้ำหรือชำระถูให้สะอาดได้ แม้มันจะอาบน้ำบ้างก็ เพราะมันร้อน จึงลงไปแช่เฉยๆ บางทียังเกลือกลงไปในปลักตามที่เต็มไปด้วยสิ่งสิ่งโรค แม้ตัวกำลังเปรอะเปื้อนสกปรกอย่างไร ถึงเวลานอน เวลากิน ก็คงกินและนอนทั้งๆที่กำลังสกปรกอยู่นั่นเอง

๒. สัตว์ดิรัจฉานมุ่งแต่จะหากินให้อิ่มแต่อย่างเดียว เราจะสังเกตเห็นได้ สัตว์ทุกประเภทมักตื่น แต่เช้าแล้ว รีบออกหากินทุกหนทุกแห่ง สุดแต่มันจะไปได้ และรู้ว่า

อาหารที่มันเก็บกินได้มีอยู่ที่ได้ มันก็รับมุ่งตรงไปที่นั้นทันที สัตว์บางชนิดเช่นสุนัขเป็นต้น ส่วนในเวลาอื่นๆก็จะเล่น หายอกล้อกันได้ตามประสาของมัน แต่พอถึงเวลา กินแล้ว มันจะไม่ยอมใครหั้นนั้น ไม่ว่าพ่อแม่หรือพี่น้องอะไรของมัน มันต้องพยายามแย่งกินให้เร็วที่สุด หรือขัดขวางตัวอื่นๆที่ จะมา กินร่วมกับมัน ตัวไหนเก่งกว่าก็ได้กินสบาย ตัวไหน ไม่เก่ง..แพ้เข้า ก็ต้องกินทีหลังหรือต้องหนีไป และบางครั้ง ก็ต่อสู้กัดกันจนกระแทกอาหารได้หักกระჯัดกระจายไปหมด จนไม่ได้กินด้วยกันทั้งคู่

และเมื่อเวลาได้กินก็กินจนอิ่มเต็มที่ ไม่รู้จักประมาณ สัตว์บางชนิดเช่นสุนัข บางทีกิลินกินของให้กลับเกินอิ่มจนกระแทก เลือยไปไหนไม่ไหว ต้องนอนอยู่จุนกระแทกอาหารที่มันกิน เข้าไปนั้นย่อยยุบลงไปเสียก่อน จึงจะเลือยไปที่อื่นได้

ตามปกติของสัตว์เมื่อกินอิมแล้วก็นอนหรือพักผ่อนไม่ไปทำอะไรอีกจนกว่าจะรู้สึกทิว หรืออาหารในท้องยุบไปบ้างจึงออกเที่ยวหากินต่อไป

๓. สัตว์ดิรัจฉานส่วนมากไม่รู้จักสะสมอาหารไว้ก่อนในยามอดอยากรหรือหาไม่ได้ เวลาป่วยไปหากินไม่ได้ ก็ต้องนอนตาดไปเท่านั้น สัตว์ที่เป็นเพื่อนหรืออยู่ด้วยกันก็ไม่รู้จักช่วยกันรักษาพยาบาลหรือหาอาหารมาให้ จะเห็นมีที่หาอาหารมาให้บ้างก็เฉพาะที่กำลังเป็นลูกยังอ่อนๆอยู่เท่านั้น ครั้นโดยแล้วก็ไม่รู้จักช่วยกันในเรื่องอาหารหรือพยาบาล

๔. การสืบพันธุ์ สัตว์ทั้งหลายไม่เลือกสถานที่ และไม่รู้จกอายุกัน ยิ่งรายกว่านั้นก็คือ สัตว์จะไม่รู้จักที่จะนับถือกันเลย ว่าใครเป็นพ่อ แม่ พี่ น้อง ยอมสืบพันธุ์กันอย่างไม่เลือกว่าใครเป็นใคร ลูกจะทำการสืบพันธุ์กับแม่ พ่อจะ

ทำการสืบพันธุ์กับลูก หากจะนับว่าดีสักนิดหนึ่งก็เห็นจะอยู่ที่ว่า สัตว์มักมีถูกกาลเป็นกำหนดสำหรับการสืบพันธุ์ แต่สัตว์บางประเภทก็ไม่เลือกถูกกาลเหมือนกัน

๕. สัตว์ส่วนมากไม่มีมันสมองและสติปัญญาที่จะคิด แก้ไขปรับปรุงความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น เช่น ที่อยู่อาศัย เดย ชุดรูหรือทำรังอยู่อย่างใดก็อยู่อย่างนั้น ประเภทที่เดยวอยู่ตามโคนไม้ ตามเพิง ตามถ้ำที่มีอยู่โดยธรรมชาติ เพราะไม่เป็น เดยเป็นอยู่อย่างไรก็เป็นเช่นนั้น ยิ่งเครื่องนุ่งห่ม และยารักษารोดดวยแล้ว ก็ยิ่งไม่รู้จักดัดแปลงเลยที่เดียว เพราะขาดมันสมองและสติปัญญา แม้ตัวจะใหญ่หรือวิ่งเร็วกว่าคน ทั้งมีเขี้ยวมีงาเป็นที่น่ากลัว ก็ยังสู้คนไม่ได้ เช่น เลือ ช้าง ม้า เป็นต้น จึงชี้อ่วาช่วงทางที่บรรลุมรรคผล นิพพานทั้งสิ้น

มนุษย์ที่เหมือนกับสัตว์ดิรัจฉาน

ลองมาคิดดูถึงคนที่คล้ายกับสัตว์ดิรัจฉานบ้าง ทำไม่ทำนั่นจึงเรียกว่า มนุษสติรัจฉาน แปลว่า มนุษย์เหมือนสัตว์ดิรัจฉาน ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าคนบางคนที่เราเห็นกันอยู่ในปัจจุบัน จะทำก็ตาม จะพูดก็ตาม ล้วนแต่เป็นเรื่องของฯ ตลอดเวลา เช่น จะนั่งก็ไม่เลือกที่ให้เหมาะสมแก่ฐานะของตน ไปนั่งขวางที่นั่งของผู้อื่นบ้าง นั่งขวางทางที่เข้าจะเดิน เช่นตามถนนหรือตามฟุตบาทบ้าง ใครเขากำลังนั่งคุยกันด้วยเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะ ก็เข้าไปนั่งแทรกแซงกับเขabant นั่งเหยียดขาในที่ชุมนุมชนบ้าง บางทีในที่ประชุมเขานั่งพับเพียงกันอย่างเรียบร้อย กลับไปนั่งย่องๆ บ้าง ไขว่ห้างบ้าง ผู้ใหญ่นั่งที่ต่ำ ตนเป็นผู้น้อยกลับไปนั่งที่สูงบ้าง เป็นต้น นี้เรียกว่านั่งขวาง

ครั้นจะนونกันนอนโดยไม่เลือกที่ เช่นนอนกลางถนน
คล้ายๆไม่เลือกที่นั่งเช่นกัน เวลาเขานั่งคุยกันหรือประชุม
กัน แต่ตนเองกลับนอนเสียในที่ประชุมนั้นบ้าง นอนหัน
เท้าไปทางผู้ใหญ่ หรือหันเท้าไปทางปูชนียวัตถุที่เขานูชา
เช่น พระพุทธรูปเป็นต้นบ้าง นี้เรียกว่า นอนหวาน

เวลาจะยืนก็ยืนโดยไม่เลือกสถานที่ เช่นเดียวกัน เช่น
เขากำลังดูอะไรกันอยู่ ก็ไปยืนหวานเข้าเสียบ้าง เวลาเข้า
ทำงานกันชุมมุน เช่นรีบจะไปขึ้นของพระฯ ไฟไหม้ ก็ไป
ยืนหวานดูเขาเปล่าๆบ้าง ยืนพูดกับผู้ใหญ่บ้าง ยืนคร่อม
หัวเข้าบ้าง คือเขานั่งอยู่แต่ตัวไปยืนชิดจนเกือบถูกศีรษะ
เข้าบ้าง นี้เรียกว่า ยืนหวาน

เวลาเดินก็ไม่เลือกสถานที่อีกเหมือนกัน เช่น เดินเข้า
ไปในที่เขานั่งประชุมกันอยู่ โดยที่ตนเองไม่มีหน้าที่ต้อง

เกี่ยวข้องบ้าง เดินขึ้นไปทางศีรษะของคนที่กำลังนอนอยู่บ้าง เรียกว่าเดินขาว

เวลาจะทำอะไรก็ทำโดยไม่ต้องเสียก่อนว่าควรหรือไม่ควร เช่นเวลา มีคนนอนหลับอยู่ หรือสถานที่ที่เขาต้องการความสงบ เป็นต้นว่าเขากำลังพิงเทคโนโลยีอยู่ ตนก็ทำให้มีเสียงดังขึ้น นี้เรียกว่า ทำขาว

ในเวลาร่วมสนทนากับใคร เมื่อได ก็ต้องพูดจาขัดคอกาตรอดไป ใครจะพูดมาอย่างไร ผิดหรือถูกก็ตาม ตนจะต้องคัดค้านว่าผิดเสมอ ลิ่งที่ตนจะพูดเท่านั้นจึงจะถูก คนอื่นพูดผิดทั้งนั้น เรียกว่าไม่ยอมฟังความคิดเห็นของใครทั้งลิ่ง เป็นต้น นี้เรียกว่าพูดขาว

เดินไปพบหลอดไฟฟ้าที่ติดอยู่บนเสาไฟฟ้าริมถนน สำหรับส่องแสงสว่างให้แก่คนเดินทางในเวลากลางคืน

ก็象ก้อนหินหรือก้อนดินขวางหลอดไฟฟ้านั้นจนแตกไปเลีย โดยหวังเพียงเพื่อลองเล่นสนุกๆเท่านั้น บางครั้งถือมีดเดินไปพบอะไรก็ลับหรือฟันเล่นเรื่อยๆไป เช่น เราจะพบว่าร้าวสะพานก็ดี ศาลาที่พักกลางทางก็ดี หลักกิโลบอกระยะทางก็ดี เสาไฟฟ้าข้างทางก็ดี แม้ที่สุดบันไดสำหรับขึ้นบ้านหรือศาลา ก็ถูกคนสัตว์ดิรัจนาประภากันนี้เอามีดลับเล่นเลีย เรียกว่า การทำการพูดของคนชนิดนี้ล้วนเป็นเรื่องขัดขวาง ทำลายประโยชน์ของผู้อื่นและส่วนรวมทั้งสิ้น

คนบางคนก็ชอบทำความสกปรกจนเป็นปกติวิสัยที่นั่งที่นอนของคนจำพวกนี้ เต็มไปด้วยฝุ่นละออง ปล่อยให้หายากเยือทยากໄย่เขม่าไฟติดเกราะกรังสกปรกทั่วไปเลือผ้ากันปล่อยให้ขี้เหงื่อจับด้ำดูเหม็นสาป กลิ่นเหม็นฟุ่ง

เข้ามูกของผู้สูบหนาด้วย อาหารที่จะบริโภคนั้นก็ล้วนแต่ ปล่อยให้สกปรก เช่นผักไม่ต้องล้างน้ำ หรือล้างด้วยน้ำ ไม่สะอาด ภาชนะที่ใส่ก็ปล่อยให้เปื้อนเหม็นคาว เพราะล้างไม่เกลี้ยง อาหารที่ทำแล้วก็ปล่อยให้ผุนละออง ปลิวมาจับ หรือปล่อยให้แมลงวันตอมโดยไม่จัดหาอะไร มาปิดให้เรียบร้อย ตลอดจนเนื้อตัวของเขางง ก็ปล่อยให้ เหื่อยคลิจับจนแผลถลای ผมก็เหม็นสาปuruรัง ปล่อยให้สัตว์ บางชนิดเกิดทำรังอาศัยด้วย

เวลาถ่ายอุจจาระแล้วก็ไม่ล้างให้สะอาด ปล่อยให้แห้ง ติดกรัง เกิดเป็นโรคridสีดวงโดยง่าย และมักถ่ายโดย ไม่เลือกสถานที่ว่าถ่ายแล้วจะเกิดสกปรกแก่ใครหรือไม่ เมื่อถ่ายแล้วก็ลูกไปเยียบ้าง ถ่ายแล้วกลับบ้าง ถ่ายแล้ว รีบวิงไปบ้าง จนมีผู้เขียนคำพังเครเดือนไว้ว่า...

ขี้เลัวโดด	กบ
ขี้เลัวกลบ	แมว
ขี้เลัวเจว	หมา
ขี้เลัวล้าง	คน

เวลาจะนั่งหรือนอนที่ไหน ก็ไม่ระวังความสกปรก
นั่งนอนโดยไม่เลือกว่าจะสกปรกหรือไม่ คนชนิดนี้จึงสมกับ
ที่เรียกว่าคนสัตว์ดิรัจฉาน

คนบางคนมีอาการโลภจัดกว่าสัตว์ดิรัจฉาน เพราะ
สัตว์ดิรัจฉานย่อมห่วงเฉพาะอาหารที่ตนมองเห็นเท่านั้น
ส่วนคนที่โลภจัดย่อมห่วงแทนทั้งสิ่งที่เห็นหรือไม่เห็น และ
ไม่เฉพาะแต่อาหารเท่านั้น มีความห่วงแทนทุกๆอย่างไป
และยังลอบลักขโมยสิ่งของผู้อื่นโดยไม่ให้เขารู้ บางครั้ง
ก็แย่งชิงหรือปล้นเอาต่อหน้าต่อตาที่เดียว ขนาดเอ้าไปหมด

โดยไม่เลือกว่าสิ่งของนั้นจะกินได้หรือไม่ได้ บางทียังฝ่าเจ้าทรัพย์ให้ตาย หรือทุบตีจนบนช้ำเสียอีก ครั้นได้อา茂แล้ว เวลา กิน กินอย่างมูมาม กินให้ออกเสียงดัง บางที กินครึ่งทึ่งครึ่ง หรือกินให้หกเรี่ยเสียหาย เช่น เมล็ดข้าว กับข้าว...หกเกลี้องกลาด และ กินจนอิ่มเต็มที่โดยไม่รู้จัก ประมาณในการกิน จนกระหั่งเกิดอาการรุกแన่นท้อง หรือ ปวดท้องลงท้องจนถึงตายก็มี เมื่อกินอิ่มแล้วก็นอนพลิกไป พลิกมา ขี้เกียจลุกไปทำงาน นอนจนตัวเองรู้สึกว่าเมื่อยใน การนอนแล้ว จึงลุกไปเดินเที่ยวเล่นหรือหา กินใหม่อีก

การกินการใช้ของคนสัตว์คิริจานนี้ ย่อมไม่รู้จัก คำว่าประกายด มีเท่าไร กินจนหมด หาเงินได้อย่างไร ก็ใช้สอยจนเกลี้ยง ไม่ได้คิดถึงがらช้างหน้าว่า จะมีความ อัตคัดขาดแคลนอย่างไร บางคนหาเงินมาได้ ก็ซื้อสุรา

ยาเมาเลี้ยงเพื่อนผุ่งจนหมด โดยไม่ได้เลียดาย แม้ว่าทางครอบครัวจะไม่มีเงินจ่ายซื้อกับข้าว เขา ก็ไม่นึกถึง ครั้นมาแล้วกลับมาถึงบ้านก็ยังพาลทะเละกับลูกกับเมียอีก คนประเภทนี้ไม่รู้จักจนกระทั้งพ่อแม่ของตัวเอง ใครไปเตือนว่ากล่าวก็เดียง แล้วยังพาลด่าว่าหาเรื่องกับเขารึเปล่า

บางคนเมื่อพ่อแม่ตายแล้ว แล้วแบ่งทรัพย์สมบัติไว้ให้แล้วว่าของคนนั้นเพียงตันไม่นั้น ของคนนี้เพียงตันไม่นี้ ครั้นเวลาให้เจ้าหน้าที่เขามารังวัดเพื่อทำโฉนด ยังตกลงกันไม่ได้ เพียงตันยางคันที่เพียงตันเดียว ต่างก็จะยึดถือเอาเป็นกรรมลิทธิ์ของตน จนต้องเป็นคดีฟ้องร้องกันถึงโรงถึงศาล บางคนเกิดทะเละกัน เพราะตันไม้คันที่ จนถึงม่ากันตายก็ยังมี คนเช่นนี้ดูเหมือนจะยิ่งกว่าสัตว์ร้ายงานเลียอีก

แม่ในการลีบพันธุ์แล้ว คนบางคนก็เลวไปเสียยิ่งกว่า สัตว์ดิรัจฉาน เพราะนอกจากไม่เลือกถูกลากแล้ว เขายัง เสพกามโดยไม่รู้จักอิม ไม่รู้จักประมาณ ไม่เลือกว่าผู้หญิง คนนั้นจะเป็นคนเลว หรือจะเป็นคนมีเชื้อโรค ตนเองมี สุขภาพไม่ดีหรือกำลังไม่สบายอยู่ก็ไม่คำนึง จนร่างกาย ชุมพوم เป็นการโรคเรื้อรัง ต้องเสียเงินค่ายารักษาร้อดาย เปล่าประโยชน์

คนเสพกามมักคิดเพียงเพื่อด้วยส่วนร้อย สนุกสนาน ตามใจอยากเท่านั้น ไม่ใช่คิดเสพกามเพื่อลีบพันธุ์ หรือ เพียงเพื่อรับความกระหายตามธรรมชาติ จึงได้เกิดมีเรื่องอนาคตขึ้นซึ่งเราเด็กผู้หญิงซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ และทำซ้ำไม่เลือกว่าลูกเมียของผู้ใดทั้งสิ้น แล้วก็มีเรื่อง มาตรกรรมและชอกตีกันบ้าง ชากันบ้างตามมา

การยกตนให้มีสภាព簌งกว่าสัตว์ดิรัจฉาน

คนบางคนประพฤติเยี่ยงสัตว์ดิรัจฉานเช่นนั้น ท่านผู้เป็นปราชญ์จึงกล่าวไว้ว่า...

การกิน การนอน การเสพเมถุน

และการกลัวภัยของคนและสัตว์

...ย่อมเป็นอย่างเดียวกัน

คนจะต่างกับสัตว์ได้ก็ เพราะคนมีคีลธรรมเท่านั้น

ฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความประسنศ์ที่จะยกตนให้มีสภាព簌งกว่าสัตว์ดิรัจฉาน คือ

๑. ต้องพยายามอบรมนิสัยของตน ให้เป็นคนมีคีลธรรม เพื่อขับไล่ความประพฤติเยี่ยงสัตว์ออกไปเลี้ยจากตัวเรา อย่างน้อยก็ให้เป็นคนตั้งอยู่ในคีลห้า ตั้งใจระมัดระวัง การปฏิบัติทางกายวาจาของตนไม่ให้หวางๆ ดังกล่าว

แล้วหมั่นศึกษาและสำเนียกให้รู้จักว่า คนหมุ่นนี้ หรือประชุมนี้ เขา มีขนบธรรมเนียมประเพณีกันอย่างนี้ๆ แล้วก็ปฏิบัติตัวประพฤติดตามให้เหมาะสมแก่ชุมชนในท้องถิ่นนั้นๆ

๒. การกินก็ต้องหัดกินให้ถูกต้อง ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

๓. การอนึ่งหัดนอนเท่าที่จำเป็นแก่ร่างกาย คือ ไม่ให้มากเกินไป จนเกียจครวานและชบเชา มีนงง และไม่ให้น้อยเกินไปจนร่างกายอิดโรย ไม่สามารถจะกระทำการงานอันเป็นหน้าที่ของตนได้

มีสุภาษิตคำโคลงที่สอนให้คนนอนพอเหมาะสมกับอาชีพของตนฯ ว่าดังนี้...

บรรทมยามหนึ่งไห	ทรงฤทธิ
สองยามหมู่บันทิต	ทัวแท้
สามยามเหล่าพานิช	นราชาติ
นอนลี่ยามนั้นแล้ว	เที่ยงแท้ เดร็จฉาน

ถอดใจความได้ว่า เป็นพระราชาหรือเป็นผู้ปกครองบ้านเมือง ย่อมมีภารกิจต้องคิดนึกและจัดทำมาก ในการคิดปรับปรุงเศรษฐกิจ วางแผนการปกครองคนทั้งประเทศ จึงมีเวลานอนเพียงยามเดียว คือสามชั่วโมงเท่านั้น

สำหรับนักประชัญญาราชบันทิต ก็มีภาระอันจะต้องศึกษาค้นคว้า แต่งตารับตำแหน่งพิมพ์ออกสอนประชาชนโดยทัวไปทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ชาย หญิง จึงต้องนอนเพียงสองยาม หรือหกชั่วโมง

พ่อค้าประชาชนคนสามัญทั่วไป มีภาระงานต้องทำด้วยแรงกาย เหน็ดเหนื่อยในเวลากลางวัน เมื่อรับประทานอาหารเย็น และสนทนากับครัวเรือน แล้วครัวได้หลับนอนแต่หัวค่ำ เพื่อบำรุงกำลังไว้ทำงานในวันรุ่งขึ้น จึงควรอนึ่งสามยามหรือเก้าชั่วโมง

ส่วนสัตว์ดิรัจฉานนั้น ไม่มีเรื่องอะไรที่จะต้องคิดนึก กะโครงการ จึงนอนตลอดสี่ยามหรือลิบสองชั่วโมง ท่านจึงพึงเห็นตัวอย่างได้เสมอ เช่น คนขอทาน คนที่เกียจคร้านทำงาน...พ่อค้าลงกันนอนทันทีแล้วก็ตื่นสาย นี้เรียกว่า ประพฤติตนเหมือนสัตว์ดิรัจฉาน

ฉะนั้น ถ้าเราต้องการยกตนให้พ้นจากความเป็นสัตว์ดิรัจฉาน จึงต้องพยายามปรับปรุงตนหัดนอนให้พอสมควรแก่ร่างกายที่ต้องทำงานมากหรือน้อยดังกล่าว

ที่นี่ว่าถึงการเสพกามไม่ให้ถึงกับเกิดโทษแก่ร่างกาย
ควรรู้จักประมาณในการเสพให้พอเหมาะสมพอดี มีความ
มุ่งหมายว่าเสพกามเพื่อสืบพันธุ์ไม่ให้คนสูญไปจากโลกนี้
นอกจากนี้ก็ปฏิบัติให้ถูกตามหน้าที่ของความเป็น
มนุษย์ เพื่อยกรุงนานะของตนให้เป็นมนุษย์โดยสมควรต่อไป

ប៉ុន្តែ
វិភាគប្រចាំថ្ងៃ

ຂໍ້ມູນ

- ນິພຸພານ ປຣມ ສູງ
ນິພຸພານ ເປັນສຸຂອຍ່າງຍິ່ງ

(ເມດ/ດດ)

U n i t

- របៀបគិត ស្តាំ សេចិត្ត ជាប័ណ្ណធមន្ត្រី យំរាយពីការបង្កើតរបាយការណ៍

(ଭ୍ରମିତା)

U N I T

- อ กิจวัต นานาปุตชนดิ ทุกษา เมื่อทรงดังงาล ทุกษ์ก็ไม่มี

(ପ୍ରକାଶ/ବ୍ୟାଙ୍ଗ)

Ü ü ñ ñ

- สุข วงศ์ ตสส น โภต กิจจริ
ผู้ไม่มีอะไรให้กังวล สุขจริงหนอ

(ଭାଗ/୧୫)

ບັນດາ

- ສູ່ໂນ ວຕາຮນຸໄຕ
ທ່ານຜູ້ໄກລົມເສີ ຂ່າງສູ່ຈິງຫນອ

(໦໣/໦໤໣)

ข้อที่ ๙

- สพพสส ทุกชั้น สุข ปานำ
จะทุกเรื่องป่วยได้ เป็นความสุข

(๒๕/๓๓)

บันทึก

- ทุกชีวิตรักษาสิ่ง
เป็นคน พึงทำทุกวิถีให้หมดไปได้

(๒๖/๓๔๓)

Ü ü ñ ñ

- อิเชว่า วิทุว่า ปชช.เห็นด้วย ทุกข์ชั่ว
ผู้ฉลาด พึงจะทุกข์ในโลกนี้ให้ได้

(ପ୍ରକାଶ/ବେଳିକା)

U n i t

- นาມລູຕ່າງໆ ທຸກໆໆ ສົມໂກຕີ
ນອກຈາກທຸກໆໆ ໄນມີຂະໄວເກີດ (ຮັບ/ຮັບ)

ຂໍ້ມູນ

- ສຸຂໍ ສຸຂຫຼວດ ລາເທ ຕທຈຳ
ອຍາກໄດ້ສຸຂ ເພື່ອປົງປັດຖາກທາງ ກົບຍ່ອມໄດ້ສຸຂ

(ເໜີ/ລຕາຍ)

คำขอบคุณ

ธรรมสปาและสถานบันบันลีอธรรม ขอกราบขอบพระคุณพระเดช
พระคุณ เจ้าคุณพระธรรมโภคอาจารย์ หลวงพ่อพุทธทาสภิกขุ และ^๑
หลวงพ่อปัญญาบันทกิจชุ พระพรหมคุณภรณ์ (ป. อ. ปยุตโต) เป็น
อย่างสูง ที่เมตตาแสดงธรรมเทศนา และได้จัดพิมพ์เป็นหนังสือไว้เป็น^๒
ข้อมูลในการดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ “หน้าที่ผู้รับกรรม : หน้าที่
นักโทษ คนอนาคต ขอทาน คนโนเชลาเบปัญญา” ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ท่าน ‘เขมกະ’ อธิบดีพระสุธรรมเมธี ป.ธ.๔
เจ้าคณะจังหวัดอุดรดิตถ์ บิดาผู้ก่อตั้งธรรมสปา เป็นอย่างสูง ที่ร่วมรวม^๓
เรียบเรียง หน้าที่ของคนแต่ละหน้าที่ฯ รวบรวมไว้ให้เป็นหมวดหมู่^๔
ด้วยข้อความที่อ่านเข้าใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน^๕
ให้ถูกต้องตามหน้าที่ของตนฯ เพื่อการอยู่ร่วมกันบนโลกนี้อย่างพำสุก

ท่านที่ประธานมีไว้เพื่อศึกษา หรือมอบเป็นของขวัญ แด่คนที่ท่านรัก^๖
หรือจัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการในงานพิธีโปรดติดต่อที่...ธรรมสปา
เลขที่ ๙/๔-๕ ถนนราชชนนี เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์/โทรสาร : (๐๒) ๔๔๑๘๕๓๕, ๔๔๔๗๓๔๐, ๔๔๑๘๓๑๗, ๔๔๑๘๕๔๔

ขอกتابขอบพระคุณท่านที่อุปถัมภ์ การจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ ในราคามีละ ๒๐ บาท
ท่านสามารถที่สนใจหนังสือธรรมะ โปรดติดต่อที่ อธรรมสภาก โทร. (๐๒) ๘๘๘๘๙๔๐

9 789749 773208